

Böszörményi Zoltán

A pillanat lángoszlopa

*Félelemfátyol fedí arcom,
elrejtí előlem a szenvedély vörös szigetét,
ahol lelki szememmel
először megláttalak.*

*A pillanat lángoszlopához láncolt
tekintetem.*

*Ráérősen,
mintha évszázadokba kerülne
a felfedezés öröme,
körbejártalak,
miként a magasban köröző
sasmadarak teszik,
mind alacsonyabban
és alacsonyabban repülnek,
majd hirtelen alábuknak,
hogy megszerezzék
a fényt, a látványt,
a szellem és a test táplálékát,
az ujjongás részegítő,
a valóság zárkájából kiszabadító
érzés eksztázisát.*

*Én is úgy kóstollak meg,
nyugodt, ráérős türelemmel,
hogy tovább tartson a részegítő aktus,
simogató ujjaim vándorlása bőrödön –
bársonyok bársonyán,
hogy ajkad
és öled kútjában húsöljek,
bejárjam lelked lankáit,
tüzek mámorában fénylő szavaid
mindent felperzselő nyarát.*